

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ו - חלק ג'

קונטרס 753

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הַזֹּהֵר וְהַעֲרַב רַב

מט

פנים שלו והנפש בשפלות תחת השקר, עד שהשי"ת בעצמו מתפלל הצילה נפשי משפת שקר שלא יצטרך להיות נכנע תחת השקר.
(חיבל הברכה פרשת תצא)

גב.

אם אין לו יראה הפנימיות והוא רב ורבי הוא מקליפות נוגה

שמעתי ממורי ויחפר באר אחרת יראה פנימיות נקראה רחובות כי אין שם פחד הקליפות לצמצם עצמו מפניהם בצער וקטנות ויסורין, שלא ינקו מן הקדושה אלא אדרבה כי עתה הרחיב ה' לנו בפנימיות היראה הנקרא רחובות ואז ופרינו בארץ לעשות פירות להשיב רבים מעוון ולהיות רב ורבי להעלות נפשות ולעשות אותם אבל אם אין לו יראה הפנימיות והוא רב ורבי הוא מקליפות נוגה, כך שמעתי.
(חיבל הברכה דברים דף ר"ט)

גב.

הבטחה מהשי"ת כי ראשי הערב רב העושי עצמו אלהות רב ורבי יהיו כמו עץ ואבן ולא יפעלו שום דבר אצלם

ואחר כך בא לבשר עוד בשורה אחרת מה שיהיה בגלות הזה כי ידוע שעבודה זרה בימים קדמונים היה על ידי כשפים ושמות ועיין בדברי הקדוש אור החיים בענין כמוש שהיה מפליא פלאות ובל היה מטעה אחרייו רוב העולם, וכן עבודה זרה של פעור מאוסה אף על פי כן

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזוהר והערב רב

היה בה כח חכמה נפלאה בעניני הטומאה אבל אלהים אחרים שבגלות אשר לא ידעת אתה זאבותיך יהיה עין ואבן בפשטות בלי שום כח כלל כי יתעלם מהם דרך הטבעות הטומאה ויהיה עין ואבן כמו כל עצים ואבנים, ועל זה רמזו גויים שבחוצה לארץ לאו לעובדי עבודה זרה הם כי נעלם מהם דרכי עבודת אל נכר כמו שהיה לירעבם וגם הבטחה כי ס"מ ונוקבא אתגשימו בראשי ערב רב כמבואר בזוהר ועושיין עצמן אלהות רב ורבי מבטיח אותנו השי"ת שיהיו עין ואבן שלא יפעול אדם אצלם שום דבר לא בנים ולא רפואה ולא חיים אלא כמו ההולך אצל עין ואבן שאין בו רוח אבל צדיקי אמת בכל עת עושה הקדוש ברוך הוא נסים והשפעות לעמו ישראל על ידם.

(היכל הברכה פרשת תבוא כה, סד)

גד.

הרה"ק ר' אליעזר מקמארנא זי"ע

היצר מפתח לאדם להתנהג בפרישות ולעסוק בתורה
יומם ולילה ובאמת הוא מקליפת נוגה – והסימן בזה
כשיסבור בכל העולם וכולם כבהמות גדמו לפניו –
אין לפרוש מן הבריות אלא כשאין הולכים בדרך

השב

אל תפרוש מן הציבור. לכאורה נראה מי שיושב לבדו הוא ולא ישתתף עם בני אדם הישראלים הוא איש קדוש ומלאך אלוקים ומי שהוא פרוש בזה ולא יחטא ולא יעשה שום רע כי לא ראה ולא שמע רע בני אדם ובוודאי הוא נקרא עבד ה', לזה יחשבו רבים וגדולי דעות שהפרישות הוא דרך קדושה שאין למעלה מזה כי כל הרעות הבא

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

בצדיק נחית לה מזונא על ידיה, וכד נחית בה (דף 19 ע"ב) דאתחבר ו' בה', לא צריך לנחיתא מזונא לה על ידי שליחא בעלמא, אלא על ידיה, וכד נפיק בה, אסתלק עד אין סוף דאיהו א', מזונא דילה לאו בזכותא תליא מלתא, ולא בחיים דאינון אבא ואימא, ולא בכני דאינון נצח והוד, אלא במזלא תליא מלתא, וכד נחיתת מאתרהא ונחית קודשא בריך הוא לדירא עמה, אתמר ביה ובכנהא אין מזל לישראל, אלא קודשא בריך הוא רכיב על פרו"ב דאיהו מטטרו"ן ואיהו פרו"ף, ומתפרנסת על ידיה, דאיהו עבד עולם עבד דילה, ובההוא זמנא איהי אתפרנסת על ידי שליח, וכל דא פפום עובדיהון דישראל הכי אתפרנסת.

זכאה איהו מאן דסליק לה לאתרה, ולקודשא בריך הוא לאתריה, דאתמר ביה (ישעיה יט א) (הנה יהו"ה רוכב על עב קל), הנה יהו"ה יוצא ממקומו (שם כו כא), אמר ליה רבי אלעזר אבא, וכי יכול בר נש לאחזרא לקודשא בריך הוא לאתריה, אמר ליה אין, כמה דאשפתנא בדרך דאמר (תהלים קלב ד) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליהו"ה וכו', בההוא זמנא דבר נש אחזר ליה לאתריה, מה כתיב ביה ממקומו יפן ברחמיו לעמו, ובמאי חזרין ליה לאתריה, אלא בשלימו דתקונא דתקיננו בצלותא, ואוכח דבתר דאמר ממקומו יפן ברחמיו לעמו, אמר המיחדים את שמו ערב ובקר תמיד בכל יום אומרים פעמים, ואינון ה"ה, דצריך לאחזרא י' לגבי ה' דאיהו מקום דלעילא, ולאחזרא ו' לגבי ה' דאיהו מקום דלתתא, בגין דקודשא בריך הוא אומי לה, שהיא מקום שלמטה, משום שהקדוש ברוך הוא נשבע

עמודי שש, שיש בהם ששה פראים, מוריד לה מזון על ידם, וכשמוריד לה בצדיק, מוריד לה מזון על ידו, וכשמוריד בה, כשמחבר ו' בה', לא צריך להוריד לה מזון על ידי שליח בעולם אלא על ידו, וכשיוצא בה, מתעלה עד אין סוף שהוא א'. מזונה לא בזכות הדבר תלוי, ולא בחיים שהם האב והאם, ולא בכנים, שהם נצח והוד, אלא הדבר תלוי במזל, וכשירדת ממקומה יורד הקדוש ברוך הוא לדור עמה, נאמר בה ועל בניה, אין מזל לישראל, אלא הקדוש ברוך הוא רוכב על פרו"ב, שהוא מטטרו"ן, והוא פרו"ף, ומתפרנסת על ידו, שהוא עבד עולם, עבד שלה, ובאותו זמן היא מתפרנסת על ידי שליח, וכל זה כפי מעשיהם של ישראל כף מתפרנסת.

אשרי מי שמעלה אותה למקומה ואת הקדוש ברוך הוא למקומו, שנאמר בו (הנה יהו"ה רכב על עב קל) הנה יהו"ה יצא ממקומו. אמר לו רבי אלעזר: אבא, וכי יכול אדם להחזיר את הקדוש ברוך הוא למקומו? אמר לו: כן, כמו שמצאנו בדרך שאמר, אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליהו"ה כו'. באותו זמן שאדם מחזיר אותו למקומו, מה כתוב בו? ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו, ובמה מחזירים אותו למקומו? אלא בשלמות התקון שתקנו בתפלה, ומזכית, שאחר שאמר ממקומו יפן ברחמיו לעמו, אמר, המיחדים את שמו ערב ובקר תמיד בכל יום אומרים פעמים, והם ה"ה, שצריך להחזיר י' לה, שהוא המקום שלמעלה, ולהחזיר ו' שלא יחזיר את ה' שלמעלה עד

שיחזיר את ה' שלמטה, וסוד הדבר - לא אבא בעיר וגומר, ויהי פרושה.

תקון אחד וחמשים

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, מה זה את? אלא כך פרושה הקדמונים, כל האתים הם לרבו, וא"ת היו התורה כלולה מא' עד ת', שבה נבראו שמים וארץ. ועוד את השמים, שמים זה הקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב ואתה תשמע השמים, ואת פת זוגו עמו, ואת - זה צדיק וכת זוגו, הארץ - הפלי של כלם להוציא בה זרעים ופרות, וסוד הדבר - וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגומר. אמר רבי שמעון: בני, סוד עליון יש פאן, אף על גב שהכל נברא ונתקן בשם של יהו"ה, שהם את השמים, וסוד הדבר - י"ה בשמים, ו"ה בארץ. זהו שכתוב ישמחו השמים ותגל הארץ. עם כל זה שהכל נתקן בארבע אותיות, אין יורדת נביעה מלמעלה על הזרעים והפרות שהם שיח השדה שהוא צדיק, ועשב השדה שהוא העמוד האמצעי, ולמה? משום שאדם אין, שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, לעבד את האדמה.

אמר לו רבי אלעזר: אבא, השיח, מנין לנו שהוא צדיק? אמר לו: בני, בו תמצא ח"י ש', הוא כולל שלשה עברי צאן, שהם שרש האילן, וזה ח"י העולמים, שהוא אות בצבא שלו, צבאו"ת הוא עמהם, כולל שלש דרגות כנגד שלשת הענפים של ש'.

והרי ש' של שלשת האבות הם, אלא ש' העליונה - ענפי האילן, ש' התחתונה - שרשי האילן,

דלא יחזיר לה' דלעילא, עד דיחזיר לה' דלתתא, ורזא דמלה לא אבא בעיר וגומר (הושע י"ט) והא אוקמוה.

תקונא חד וחמשים

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, מאי את, אלא הכי אוקמוה קדמאין, כל אתין לרבויה, ודא א"ת אורייתא כלילא מא' ועד ת', דבה אתבריאו שמיא וארעא, ועוד את השמים, שמים דא קודשא ברוך הוא, הדא הוא דכתיב (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים, ואת פת זוגיה עמיה, ואת דא צדיק וכת זוגיה, הארץ מאנא דכלהו לאפקא בה זרעין ואבין, ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגומר (בראשית ב ה).

אמר רבי שמעון ברי, רזא עלאה הכא, אף על גב דכלא אתברי ואתקן בשמא דיהו"ה, דאינון את השמים, ורזא דמלה י"ה בשמים, ו"ה בארץ, הדא הוא דכתיב (תהלים צו א) ישמחו השמים ותגל הארץ, עם כל דא דכלא אתקן בדי אתוון, לא נחית נביעו מלעילא על זרעין ואבין דאינון שיח השדה דאיהו צדיק, ועשב השדה דאיהו עמודא דאמצעיתא, ולמה בגין דאדם אין, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א לעבוד את האדמה.

אמר ליה רבי אלעזר אבא, שיח מנא לן דאיהו צדיק, אמר ליה ברי ביה תשפח ח"י ש', איהו כליל תלת עברי צאן, דאינון שרשא דאילנא, ודא חי עלמין, דאיהו אות בצבא דיליה, צבאו"ת איהו עמהון, כליל תלת דרגין לקבל תלת ענפין דש'.

והא ש' דתלת אבהן אינון, אלא ש' עלאה ענפי אילנא, ש' תתאה שרשי אילנא, ובגין דא וכל שיח דא צדיק, וכל עשב ע"ב

ש' דא יעקב כליל תלת אבהן, דאינון ענפי
 אילנא, וסלקין לשבעין ותריין שמהן דויסע
 ויבא ויט, דבהאי שמא אתבריאו עשבין
 ואילנין דאינון נשמתינ דצדיקיא, והאי עשב
 עליה אתמר (תהלים קד יד) ועשב לעבודת האדם
 להוציא לחם מן הארץ, לחם אבירים אכל
 איש (שם עח כו), ואיהו נהמא דאורייתא. (ד' 19
 ט"א) דאתמר ביה (קהלת ט ז) לך אכול בשמחה
 לחמך, ואיהו לעבודת האדם, ה' דאדם
 דאתמר בה המוציא לחם מן הארץ, מאי
 לעבודת האדם, לית עבודה הכא אלא צלותא,
 דאיהי פולחנא דשכינתא, עבודת יהו"ה ודאי,
 ועליה אתמר (תהלים קד כג) יצא אדם לפעלו
 ולעבודתו עדי ערב, יצא אדם לפעלו דא
 צלותא דשחרית, ולעבודתו עדי ערב דא
 צלותא דמנחה, דאתמר בה (בראשית כד טז) ויצא
 יצחק לשוח בשדה לפנות ערב.

תקונא תרין וחמשיין

בראשית פרא אלהיים אלהיים. חמש
 אתון פחושפן ה', א"ד מן אדנ"י
 הכי סליק לחמש, ורזא דמלה ואד יעלה מן
 הארץ והשקה את כל פני האדמה (בראשית ב
 ט). תא חזי אתערותא צריכא מתתא לעילא,
 ולבתר והשקה את כל פני האדמה, והשקה
 ו' איהו שקיו מעילא לתתא, דאיהו נחל
 קדומים דאתמשך מן מוחא, והכי צריך
 לאתערא אתערותא בקדמייתא מאתתא, ורזא
 דמלה אשה פי תזריע (ויקרא יב ב) ומיד וילדה
 זכר, נוקבא אדנ"י, דכר יהו"ה, פד אקדימת
 ברתא שליט דכורא ואתעביד יאהדונה"י,
 ורזא דמלה יהו"ה אדנ"י חילי (חבקוק ג ט), ועל
 במותי ידריכני (שם) אלין אבהן, למנצח
 בנגינותי (שם) אמה ותריין שוקין, מאי חילי

ומשום זה, וכל שיח - זה צדיק,
 וכל עשב - ע"ב ש', זה יעקב
 הכולל שלשת האבות, שהם ענפי
 האילן, ועולים לשבעים ושנים
 שמות של ויסע ויבא ויט, שבשם
 הזה נבראו עשבים ואילנות שהם
 נשמות הצדיקים, והעשב הזה
 נאמר עליו ועשב לעבודת האדם
 להוציא לחם מן הארץ, לחם
 אבירים אכל איש, והוא לחם
 התורה, שנאמר בו לך אכל
 בשמחה לחמך, והוא לעבודת
 האדם, ה' של אדם שנאמר בה
 המוציא לחם מן הארץ. מה זה
 לעבודת האדם? אין עבודה פאן
 אלא תפלה, שהיא עבודת
 השכינה, עבודת יהו"ה ודאי,
 ועליה נאמר יצא אדם לפעלו
 ולעבודתו עדי ערב. יצא אדם
 לפעלו - זו תפלת שחרית.
 ולעבודתו עדי ערב - זו תפלת
 מנחה, שנאמר בה ויצא יצחק
 לשוח בשדה לפנות ערב.

תקון שנים וחמשים

בראשית פרא אלהיים. אלהיים
 חמש אותיות פחושפן ה', א"ד
 מן אדנ"י פך עולה לחמש, וסוד
 הדבר - ואד יעלה מן הארץ
 והשקה את כל פני האדמה. בא
 וראה, התעוררות צריכה ממטה
 למעלה, ואחר כך והשקה את כל
 פני האדמה, והשקה ו' היא
 השקאה ממעלה למטה, שהיא
 נחל קדומים שנמשך מן המעלה,
 וכך צריך להעיר התעוררות
 בראשונה מהאשה, וסוד הדבר -
 אשה פי תזריע, ומיד וילדה זכר.
 הנקבה אדנ"י, הזכר יהו"ה,
 פשמקדימה הפת, שולט הזכר
 ונעשה יאהדונה"י, וסוד הדבר -
 יהוה אדנ"י חילי, ועל במותי
 ידריכני - אלו האבות, למנצח
 בנגינותי - האמה ושתי השוקים.

תוקפא דכלא מלעילא, חילי חיל י' ודא אבא, תוקפא דיליה נביעו דלית ליה סוף.

אמר רבי אלעזר אבא והא אוקמוהו מארי מתניתין, דעד ארבעין יומין יכול לאחזרא נוקבא דכורא, ואתהפך מדינא לרחמי, ואוקמוהו בגין דעד פוען לית תמן דיוקנא, דאתמר ביה (בראשית ב ז) וייצר יהוה אלהים, אם פן אמאי נטיל שעורא במ', בגין דאיהי שעורא דנקודה דאיהי י' טפה, (שעורא) דבה אתעביד י"ם מ"י, ודאי נחל קדומים דא ו' דאתמשך מן י' (ס"א ים), והשקה את כל פני האדמה, מאי פני האדמה, אלא אלין אנפין דאינון סומק וחרור וירוק ואופם, באלין גוונין נהירא ההיא מבוועא, דגוונין אינון מהאי יבשה, נביעו נהורא דילה (ס"א דחילא), דהכי איהו נביעו לארעא פנשמתא לגופא, פמה דאילנא לא מתרבי אלא במיא, הכי ישראל דאינון ענפין דאילנא לא מתרביין אלא בנביעו דאורייתא.

ורוא דמלה מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון (שיר ד טו), מעין דא חכמה פתח איהו אמון מופלא, דבעא לנטעא אילנין בגנתא, אסתפל בכל גנתא ולא אשפח תמן מבוועא דמיא, מה עבד, אמר אפיק מעין, ולבתר אטע גן, ואתרבי אילנא, ובגין דא מעין גנים, בקדמיתא אדפיר מעין ולבתר גנים, ודא ג"ן סדרים דאורייתא, וכמה דאית גן לתתא דכי אית ג"ן לעילא, והאי מעין איהו במוחא, אילנא גופא, ענפין דיליה דרועין ורגלין, ונוזלים מן לבנון דא לבא (נ"א לבג"ה) דאיהי דל"ת דלה בגלותא, ועלה אתמר (במדבר כד ז) יזל מים מדליו.

וי לון לבני נשא דלא משתדלין באורייתא,

מה זה חילי? התקף של הכל מלמעלה, חילי - חיל י', וזה האב, תקפו - הנביעה שאין לה סוף.

אמר רבי אלעזר: אבא, והרי פרושהו בעלי המשנה, שעד ארבעים ימים יכולה לחזר הנקבה לזכר, ומתהפך מדין לרחמים, ופרושהו משום שעד פעת אין שם דמות, שנאמר בו וייצר יהוה אלהים, אם פן, למה נטל שעור במ', משום שהיא שעור הנקדה שהיא י' טפה, (השעור) שבה נעשית י"ם מ"י, ודאי נחל קדומים זה ו' שנמשך מ' ים). והשקה את כל פני האדמה, מה זה פני האדמה? אלא אלו הם הפנים, שהם אדם ולבו וירק ופחור, בגונים הללו מאיר אותן המעין, שהגונים הם מהיבשה הזו, נביעת האורה שלה (של בחה), שכף הנביעה לארץ כמו הנשמה לגוף, כמו שהאילן לא מתגדל אלא במים, כך ישראל שהם ענפי האילן לא מתגדלים אלא בנביעת התורה.

וסוד הדבר - מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. מעין זה חכמה פתח, הוא אמון מפלא, שרצה לנטע אילנות בגן, הסתפל בכל הגן ולא מצא שם מעין מים, מה עשה? אמר, אוציא מעין ואחר כך אטע גן ומתגדל האילן, ומשום כך מעין גנים, בראשונה הזכיר מעין ואחר כך גנים, וזה חמשים ושלושה הסדרים של התורה, וכמו שיש גן למטה, כך יש גן למעלה, והמעין הזה הוא במח, האילן - הגוף, ענפיו - הדרועות והרגלים, ונוזלים מן לבנון - זה הלב (לבג"ה), שהיא דל"ת, דלה בגלות, ועליה נאמר יזל מים מדליו.

אוי להם לבני אדם שלא

מתעסקים בתורה, שנקראו עצים יבשים, שהם עתידים להשרף באש הגיהנום, ולא לחנם אמרו בעלי המשנה שהם עצלים ויורשים גיהנום, ואף על גב שמתגדל האילן, שהוא גוף התורה, ואין לו פרי, שהם מצוות עשה, מה פתוב בו? רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכרת, ומשום זה אמרו בעלי המשנה שלא המדרש עקר, אלא המעשה הוא העקר.

תקון חמשים ושלשה

בראשית ברא אלהים שם ב"ת, שם א"ם, שהוא א"ם מאלהים, והם הגן העליון והגן התחתון. פתח רבי שמעון ואמר: ויטע יהו"ה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר. ויטע יהו"ה אלהים גן - זו השכינה, בעדן - זו האם העליונה, מקדם - האב העליון, וישם שם את האדם אשר יצר - זה העמוד האמצעי, ועליו נאמר ויצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים וגומר. ויצר, ציר אותו בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא, ויפח באפיו נשמת חיים - זו נשמת כל חי, והי האדם - זו רוח החיים, לנפש חיה - זו השכינה התחתונה.

ועוד, ויטע יהו"ה אלהים גן - זו תורה שבכתב, עדן - זה עדון התורה, ושם שם את האדם של בריאה, ומה פתוב בו? ביום נטעף תשגשגי. ויצמח יהו"ה אלהים וכו', יהו"ה אלהים - אב ואם, כל עץ נחמד למראה - זה העמוד האמצעי, שכל הגונים היפים נראים בו, ומשום זה נחמד למראה, תפארת - היפי של כל הגונים, וטוב למאכל - זה צדיק.

דאתקריאו עצים יבשים דאינון עתידין לאתוקדא בנורא דגיהנום, ולא למגנא אמרו מארי מתניתין דאינון עמלין וירתין גיהנום, ואף על גב דמתרבי אילנא דאיהו גופא דאורייתא, ולית ליה איבא דאינון פקודין דעשה, מה פתיב ביה (בדברים פ כ) רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכרת, ובגין דא אמרו מארי מתניתין דלית מדרשא עקר אלא המעשה איהו עקר. (דף 19 ע"ב).

תקונא חמשינ ותלת

בראשית ברא אלהים תמן ב"ת, תמן א"ם דהוא א"ם מאלהים, ואינון גן עלאה גן תתאה. פתח רבי שמעון ואמר (בראשית ב ל). ויטע יהו"ה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר, ויטע יהו"ה אלהים גן דא שכינתא, בעדן דא אימא עלאה, מקדם אבא עלאה, וישם שם את האדם אשר יצר דא עמודא דאמצעיתא, ועליה אתמר (שם ב ט) ויצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים וגומר, ויצר צייר ליה בתרינ עלמין בעלמא דין ובעלמא דאתי, ויפח באפיו נשמת חיים דא נשמת כל חי, ויהי האדם דא רוחא דחיי, לנפש חיה דא שכינתא תתאה.

ועוד ויטע יהו"ה אלהים גן דא אורייתא דבכתב, עדן דא עדינא דאורייתא, ושוי תמן את האדם דבריאה, ומה פתיב ביה (ישעיה יא יא) ביום נטעף תשגשגי. ויצמח יהו"ה אלהים וכו' (בראשית ב ט). יהו"ה אלהים אבא ואימא, כל עץ נחמד למראה (שם) דא עמודא דאמצעיתא, דכל גוונין שפירין ביה אתחזיין, ובגין דא נחמד למראה, תפארת שפירו דכל גוונין, וטוב למאכל דא צדיק.

אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא פֶּל עֵץ פְּתִיב, אִי הוּה אָמַר עֵץ שְׁפִיר, אָבֵל פֶּל עֵץ פְּתִיב, אָמַר לִיה וַדַּאי הָכִי הוּא, דְּבָבֵל אֲתֵר. פ"ל צְדִיק אִיהוּ, אָבֵל פֶּלֵא חַד, פֶּל דָּא צְדִיק, עֵץ דָּא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, דְּגוּף וּבְרִית חֲשִׁבִינָן חַד, אָבֵל בְּהַאי קָרָא פֶּל עֵץ נַחְמֵד לְמַרְאָה וְטוֹב לְמַאֲכֵל דָּא צְדִיק, לְמַרְאָה דָּא שְׂכִינְתָּא דְאֲתָמַר בְּהַ (במדבר יב) בְּמַרְאָה אֱלִיוֹ אֲתוּדַע, וְעֵץ הַחַיִּים דָּא עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, דְאִיהוּ עֵץ הַחַיִּים דְּלַעֲיָלָא דְאֲתָמַר בְּהַ (קהלת ז יב) הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֲלִיָּה.

אָמַר לִיה הָא שְׂכִינְתָּא תַּתָּאָה אִיהוּ גֵן, דְּמִתְמָן עֵץ הַחַיִּים נְטוּעַ, פְּמָה דְאֲתָמַר (בראשית ב ט) וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹף הֵגֶן, מֵאִי מִן הָאֲדָמָה, אֵלֵא דָּא שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה, דְּמִינָה אֲתַנְטַע פֶּל עֵץ דְאִיהוּ צְדִיק, פ"ל אִיהוּ מִסְטָרָא דְמ"י, דְהָכִי סָלִיק לְחֲשַׁבֵּן פ"ל מ"י, וּבְגִינָה אֲתָמַר (איוב לח כט) מִבְּטָן מִי יֵצֵא הַקָּרַח וְגוֹמֵר, דְאִיהוּ הַקָּרַח הַנּוֹרָא.

וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע אִיהוּ לְתַתָּא, עֵץ הַדַּעַת טוֹב דָּא מִטְטְרוּ"ן, וְרַע דָּא סַמְא"ל וּבְגִין דָּא וְעֵץ הַדַּעַת ו' אֲתָא לְרַבּוּיָא, דְאִיהוּ אֲתִי מֵאֲתֵר אַחֲרָא, עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְעוֹד וַיִּצְמַח יְהו"ה אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה פֶּל עֵץ, דָּא אִיהוּ צְמַח צְדִיק (ירמיה כג ה) וּמִתַּחַתָּו יִצְמַח (זכריה ו יב), תָּא חֲזִי פֶּל מֵאֵן דְּנָטִיר בְּרִית, הֵהוּא בַר דִּיהִיב לִיה קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, עֲלִיה אֲתָמַר (בראשית ב ט) וַיִּצְמַח יְהו"ה אֱלֹהִים פֶּל עֵץ נַחְמֵד לְמַרְאָה בְּרִיזִין דְאֲוֹרִייתָא, וְטוֹב לְמַאֲכֵל בְּפִקּוּדֵין דְאֲוֹרִייתָא, אָבֵל בְּרָא אַחֲרָא דְלֵא אֲתַעֲבִיד בְּדַחֲלִיו וְרַחֲמֵנוּ דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, מַה פְּתִיב בִּיהַ (שם) וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְדָא עֲרֻבְכָּיָא דְטוֹב וְרַע, מְעוֹרְב מִמְצָה וְשִׂאֹר.

אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה: וְהָרִי כְּתוּב פֶּל עֵץ, אִם הִיָּה אֹמֵר עֵץ - יָפָה, אָבֵל כְּתוּב פֶּל עֵץ? אָמַר לוֹ: וַדַּאי כִּף זֶה, שֶׁבְכָל מְקוֹם, כ"ל הוּא צְדִיק, אָבֵל הַכֵּל אַחַד. כֵּל זֶה צְדִיק, עֵץ זֶה הַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי, שְׂגוּף וּבְרִית נַחְשִׁבִים לְאַחַד, אָבֵל בְּכְתוּב הִזָּה כֵּל עֵץ נַחְמֵד לְמַרְאָה וְטוֹב לְמַאֲכֵל - זֶה צְדִיק, לְמַרְאָה - זֶה הַשְּׂכִינָה, שְׁנֵאמַר בְּהַ בְּמַרְאָה אֱלִיוֹ אֲתוּדַע, וְעֵץ הַחַיִּים - זֶה הַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי, שֶׁהוּא עֵץ הַחַיִּים שְׁלַמְעֵלָה, שְׁנֵאמַר בּוֹ הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֲלִיָּה.

אָמַר לוֹ: הָרִי הַשְּׂכִינָה הַתַּחַתּוֹנָה הִיא הֵגֶן, שְׁמֵשֵׁם עֵץ הַחַיִּים נְטוּעַ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹף הֵגֶן. מַה זֶה מִן הָאֲדָמָה? אֵלֵא זֶה הַשְּׂכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה שְׁמִמְנָה נְנֻטַע פֶּל עֵץ, שֶׁהוּא צְדִיק. כ"ל הוּא מֵצַד שֵׁל מ"י, שֶׁכִּף עוֹלָה לְחֲשַׁבֵּן כ"ל מ"י, וּבְשִׁבְלֵהָ נֵאמַר מִבְּטָן מִי יֵצֵא הַקָּרַח וְגוֹמֵר, שֶׁהוּא הַקָּרַח הַנּוֹרָא.

וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, הוּא לְמַטָּה, עֵץ הַדַּעַת טוֹב - זֶה מִטְטְרוּ"ן, וְרַע - זֶה סַמְא"ל, וּמִשּׁוּם זֶה וְעֵץ הַדַּעַת, ו' בָּא לְרַבּוּת, שֶׁהוּא בָּא מִמְקוֹם אַחֵר, וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. וְעוֹד, וַיִּצְמַח יְהו"ה אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה פֶּל עֵץ, זֶהוּ צְמַח צְדִיק וּמִתַּחַתָּו יִצְמַח. בֵּא תְרָאָה, פֶּל מִי שְׁשׂוּמֵר בְּרִית, אוֹתוֹ הֵגֶן שְׁנוֹתָן לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא עֲלִיו נֵאמַר וַיִּצְמַח יְהו"ה אֱלֹהִים פֶּל עֵץ נַחְמֵד לְמַרְאָה - בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְטוֹב לְמַאֲכֵל - בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה, אָבֵל בֵּן אַחֵר שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בִּירָאָה וְאַחֲבָה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא, מַה כְּתוּב בּוֹ? וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, זֶהוּ עֲרֻבְכָּיָה שֶׁל טוֹב וְרַע, מְעֻרְב מִמְצָה וְשִׂאֹר.

מְעוֹרְב מִמְצָה וְשִׂאֹר.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

